

Van het Zionisme.

Het Hebreeuwsch, de taal, waarin Mozes en David en Jesaja dichtten, wordt weer een levende taal. Dat is een der merkwaardigste gebeurtenissen van onzen tijd. De taal der Israëlieten is reeds vijf-en-twintig-honderd jaren lang een doode taal geweest, die, gelijk het Latijn en het oude Grieksch, wel gelezen werd, maar niet meer gesproken. Toen de Joden uit Babel terugkeerden, hadden ze hun taal reeds ten deele afgelegd, en de taal, waarvan de Heere Jezus Zich bediende in de dagen Zijns vleesch, was niet het Hebreeuwsch, maar het Syrisch, het Arameesch. Zelfs las men in die dagen meer in de Grieksche vertaling van het Oude Testament, dan in het oorspronkelijk Hebreeuwsch.

Toen zijn de eeuwen der verstrooiing gekomen, en de Joden hebben de taal geleerd van het land hunner vreemdelingschap, terwijl ze onder elkaar gewoonlijk een eigen dialect spraken, aansluitend bij de landstaal, maar met veel Hebreeuwsche woorden, en woorden van eigen vinding, om zich aan volksgenooten verstaanbaar te maken en vervolgers te misleiden. Deze taal heet het Jiddisch.

En nu leeren de Joden weer Hebreeuwsch. De Zionisten-congressen met hun tal van afgevaardigden uit alle landen vergaderden eerst in het Duitsch, maar niet allen verstonden die taal. Toen heeft men niet gegrepen naar de wereldtaal Esperanto, door den Jood Dr. Zamenhof uitgevonden, maar naar de eigen taal, de taal der profeten, en het laatste Zionisten-congres heeft vergaderd in het Hebreeuwsch.

En bijzonder wordt het Hebreeuwsch beoefend in het Heilige Land zelf. In de scholen aldaar wordt alle onderwijs, ook in rekenen, aardrijkskunde en dergelijke, in de eigen taal gegeven. De kinderen spreken het bij hun spel; ze spreken het thuis, en de ouders, uit verschillende landen samengevloeid, verblijden er zich over en oefenen er zich ook in. In Jeruzalem is het Hebreeuwsch de dagelijksche taal geworden, en de Arabieren beginnen er zich ook reeds van te bedienen. Tegelijk ontstaan de heele wereld door Joodsche jongelings-vereenigingen, die de eigen taal beoefenen, en gedurig hoort men van een nieuw Hebreeuwsch tijdschrift voor het Joodsche volk.

De buitenlandsche consuls te Jaffa en te Jeruzalem wijzen de kooplieden en fabrikanten in hun vaderland gedurig op het goede afzetgebied, dat ze in Palestina kunnen vinden, en het Oostenrijksch-Hongaarsche consulaire bericht van 1907 dringt er op aan, dat men de prijs-couranten in het Hebreeuwsch zal zenden, en advertenties plaatsen in de Hebreeuwsche couranten van Jeruzalem.

Dat is één merkwaardig verschijnsel van de Zionisten-beweging. En een ander, even merkwaardig, is, dat de afgescheiden Zionisten, de Nationalisten, in hun streven niet geslaagd zijn. Eenige jaren geleden, toen van Sultan Abdoel Hamid geen steun voor de beweging te vinden was, ging de beweging in tweeën. De vader van het Zionisme, Eduard Herzl en Max Nordau met een groot deel, bleef aan Zion getrouw, maar een ander gedeelte, onder leiding van den dichter Israël Zangwill, stelde zich tevreden met het herstel der natie, al was het dan ook in een ander land. Doch de pogingen in Argentina en in Oeganda zijn mislukt, en Zangwill staat thans gereed te onderzoeken, of Mesopotamië, het land van den Eufraat, een geschikte woonplaats is voor het volk. Er bestaat een plan, om den Eufraat af te dammen, gelijk de Engelsen in Egypte met den Nijl deden, en daardoor het land weer bebouwbaar te maken. Negentien miljoen gulden zal volgens de berekening voldoende zijn om een miljoen H.-A. land in cultuur te kunnen brengen. Met dit plan staat men echter niet meer buiten het land der Joden, maar er in, want in Gen. XV : 18 wordt aan Abraham toegezegd: „Uw zaad heb ik dit land gegeven, van de rivier van Egypte af tot aan de groote rivier, de

rivier Frath." In den ouden tijd heeft Israël van dit groote gebied slechts een klein deel in bezit genomen; thans echter richt zich het oog der Joden ook op dit gebied, en zal Gods Woord aan Abraham dus in vervulling gaan.

Daar komt nog bij, dat de tegenwoordige Turksche regeering niet vijandelijk tegenover de Joden staat. Integendeel, in de jong-Turksche beweging staan de Joden vooraan. Bij de revolutie in Turkije was de macht in handen van een comité in Thessalonika, en de voorzitter van dat comité was een Jood, Emanuel Carasso. Zevenhonderd Joden, alleen uit Saloniki, sloten zich aan bij het leger, dat naar Constantinopel trok.

„Men heeft een gevoel," zoo schrijft een Constantinopelsche correspondent van het blad „die Welt," „alsof men in een stroom staat. Van alle kanten stroomt het naar Palestina. Het is, alsof men zelf ook de lendenen moet gorden, den staf opnemen en mede trekken ter pelgrimsvaart. En het zijn niet gewone pelgrims, die een bedevaart naar Palestina doen, maar het zijn koel berekenende mannen van zaken, die of daar een terrein zoeken voor hun kapitaal en hun arbeidskracht, of er zich reeds voorgoed gaan vestigen. Wij hier aan den Gouden Hoorn verheugen ons, dat wij met eigen oogen het begin zien van een Joodsche volksverhuizing, niet van opgewonden pelgrims, maar van ernstige mannen, die Palestina willen maken tot wat het zijn kan."

Het is opmerkelijk, dat in heel deze beweging geen sprake is van terugkeer tot den God der vaders of van erkenning van den Messias. Maar juist daarom gelooven wij, dat de beweging van het Zionisme een vervulling is der profetieën. Een lichaam zal het zijn, volgens Ezechiël, (hfdst. XXVII.) een lichaam zonder geest. Maar dan zal God den geest gebieden, en zij zullen op hun voeten staan, een gansch zeer groot heil.

En de Christen, die den vrijgeboom ziet uitspruiten, verblijdt zich en heft het hoofd opwaarts, wetende, dat zijn verlossing nabij is.

A. L.

EEN ZIONISTENLIED.

Het land, waar de assche mijner vaders rust,
Waar snel het water door 't Jordaandal gutst,
Waar hoog de cederboom ten hemel groeit,
Waar 't bloed der Makkabeërs heeft gevloeid,
Dat schoone land aan vergelegen strand,
Dat is mijn heerlijk Vaderland.

Ik werd van daar gescheurd door ruwe kracht,
Naar verre, vreemde landen ben 'k gebracht,
Maar 't Vaderland week niet uit mijn gezicht;
Op Zion bleef mijn vochtig oog gericht.
Naar 't Oosten strek ik dagelijks hart en hand;
Ik reikhals naar mijn Vaderland.

En naakt te vroeg mijn bittere stervensstond,
Dat ik mijn oogen sluit op vreemde grond, —
O, legt mij zóó in 't koele graf dan neer,
Dat ik mijn aangezicht naar 't Oosten keer, —
Ook dan nog strek ik mij naar 't eigen strand,
Naar Zion, naar mijn Vaderland.

Daar wil ik luistren, luistren met geduld,
Totdat geboet is mijner vaders schuld,
Totdat de tijd des lijdens is volend,
En een Messias de gevangenis wendt,
Die het verdreven volk met sterke hand
Terugvoert naar het Vaderland.

Dat land, waar de assche mijner vaders rust,
Waar snel het water door 't Jordaandal gutst,
Waar hoog de cederboom ten hemel groeit,
Waar 't bloed der Makkabeërs heeft gevloeid,
Dat schoone land aan vergelegen strand,
Dat is mijn heerlijk Vaderland.

(Uit het Duitsch.)

A. L.